

eieren at anskaffe Kaffelovne, naar Menigheden ønsker det. Man har sagt: Skulde det være en Pligt for Tiendeieieren, saa burde han gjøre det uden Hensyn til, om et saadant Onske fra Menigheden kom frem eller ikke, men en Uligbed i den Henseende kunde der ikke være nogen Anledning til. Mig forekommer det, at dette er en ikke ganske rigtig Opsfattelse, thi det er jo klart, at naar § 4 udkommer, saaledes som den er vedtagen i det andet Thing, ja, saa er det udtalt, at det er en Pligt for Tiendeieieren at anskaffe Kaffelovne; det er en Fordring, som kan gøres til ham, at han skal anbringe Varmeindretning i Kirken, men dermed staar det aldeles ikke i Strid, at Tiendeieieren dog først skal gjøre det, naar det viser sig, at der er nogen Brug derfor. At en Opsfattelse af Kaffelovne derimod ikke behøver at finde Sted, naar det viser sig, at Anbringelsen ikke vil være til nogen som helst Nytte, fordi Kaffelovnen ikke vil blive brugt, strider jo ikke derimod, men er tværtimod ganske naturligt. Naar man fremdeles har gjort den Indvending imod Bestemmelsen i § 5, at Bidragene til Opvarmningen skulle tilveiebringes ad Frivillighedens Veie, er dette, som det forekommer mig, en ganske naturlig Bestemmelse. Jeg kan lige saa lidt som Flerallet finde, at det er rigtigt, at denne Udgift paalægges samtlige Statterdere i Kommunen, men derimod finder jeg det ganske naturligt, at Udgifterne til dette Diemed tilveiebringes ved frivillige Sammenfund af de Kirkesøgende, og hvor der er et rigeligt og taalrigt Kirkebesøg, forekommer det mig heller ikke, at der kan være nogen som helst Tvivl om, at disse Udgifter med Lethed kunne tilveiebringes, naar Subskriptionslister i den Henseende maatte blive udstedte, det være sig af Præsten eller af ansete Mænd af Menigheden.

Det Mindretallet saaledes i det Hele slutter sig til Lovforslagets Bestemmelser i den første Henseende, er det kun nogle ganske faa Ændringer, det har tilladt sig at bringe i Forslag. Det har under Nr. 6 tilladt sig at stille et Forslag, som er en ren Redaktionsændring. Man har udeladt den Bestemmelse, hvormed § 5 begynder, nemlig: „Hvor Tiendeieieren ikke er villig til at afholde Beføstningen ved Anskaffelsen af Brændsel og øvrige Foranstaltninger ved Kirkens Opvarmning paa de almindelige Søn- og Helligdage, tilveiebringes Midlerne hertil ved frivillige Sammenfund“. Denne — jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde den — halve Opfordring til Gæmildhed, tror jeg ikke har nogen retlig Betydning, og forekommer os ikke at have sin Plads i en Lov. Selve Bestemmelsen i Paragrafen have vi derimod ladet staa uforandret, og vort Forslag er derfor kun at betragte som en Redaktionsændring. Fremdeles have vi under Nr. 3 tilladt os at foreslaa en lille Ændring i § 4, men heller ikke denne Ændring kunne vi betragte som en væsentlig Forandring. Dertil tro vi, at vi ved dette

Ændringsforslag ere bleve ganske i Lovforslagets Tanke. Vi mene, at hvis Spørgsmaalet om, hvorvidt Kaffelovne skulle anbringes, skal gøres afhængig af Menighedens Onske, bør dette naturligvis være et alvorligt Onske — anderledes kan Meningen dog ikke være —, men et alvorligt Onske fra Menighedens Side om at erholde en saadan Opvarmning kan man naturligvis ikke finde deri, at et stort Antal Personer sætte deres Navn under en Opsats, der gaar ud paa at begjære Varmeapparater anbragte; thi, hvorfor skulde Folk, af hvem man ikke fordrer Noget, have Noget at erindre imod saadanne Varmeapparaters Anbringelse, og hvorfor skulde de da ikke gjerne kunne sætte deres Navn paa et saadant Dokument. For at det derefter kan vise sig, at det er et alvorligt Onske hos Menigheden at erholde Opvarmning af Kirken, er det vistnok et meget billigt Forlangende, at der skal være sikkret Midler til en saadan Opvarmning i det første Aar. At stille en større Fordring vil efter min Mening være unaturligt. Naar en Sikkring af Midlerne er tilveiebragt, maa man, som det forekommer mig, kunde sige, at saa er der virkelig et Onske, som der er Anledning til at tage til Følge. Endnu skal jeg tilføje, at det Forslag, vi have stillet under Nr. 10, er en ganske ligesom Følge af vort Standpunkt i det Hele, ligesom det ogsaa er en Følge af vort Standpunkt, at vi ikke kunne deltage i Flerallets Forslag om, at § 6 skal udgaa.

Ordføreren: Jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at da jeg før havde Ordet, glemte jeg et Ændringsforslag, der af Udvalgets Flertal er stillet til dets Ændringsforslag under Nr. 5 til § 5, og som gaar ud paa, at Ordene „de almindelige Søn- og Helligdage“ skulle udgaa og erstattes med Ordene „de ovenfor nævnte Dage“. Det er ved Uagtsomhed, at Ændringsforslaget er kommet til at lyde, som det lyder, og Udvalget frygtede for, at det skulde kunne misforstaaes. Der handles her om de samme Dage, som ere omtalte tidligere, nemlig de almindelige Søn- og Helligdage, samt de Søndage, der omtales i Loven af 25de Marts 1872.

Sonne: § 8 i det foreliggende Lovforslag bestemmer, at de samme Forpligtelser, som gjælde for Tiendeieierne, ogsaa skulle komme til Anvendelse med Hensyn til Bestyrelserne for Kirker, der ere sig selv, og det er af Frygt for, at det for enkelte af de selvstændige Kirker skal blive næsten umuligt at opfylde disse Forpligtelser, at jeg har tilladt mig at stille et Ændringsforslag. Allerede saaledes som Lovforslaget er kommet til os fra det andet Thing, var der paalagt Tiendeieierne ikke saa ringe Beføstning, men saaledes som Opsfattelsen nu foreslaas af det hele Udvalg, idet hele Udgiften til Afsvining af Kirkegaardene paalægges Tiendeieierne, og saaledes at tillige — hvad